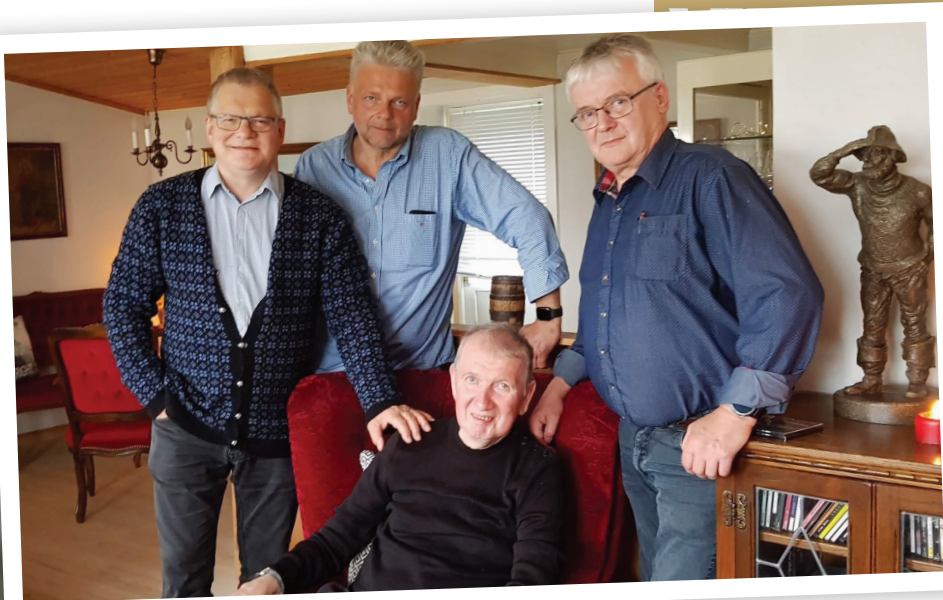

Fyri nøkrum vikum síðani vitjaðu nakrir av starvsfeløgnum Elis í heiminum á Sandi. Her eru Tórður Mikkelsen, Hans Petur Hansen og Kári Olsen saman við Elis

PRIVATMYND

Elis kom fyrstu ferð í Útvarpið at gera sendingar á heysti í 1989. Hann framleiddi sendingina »Á tónatingi«, har har tosaði við tónleikarar, sum eisini høvdu framfærslur í sendingini.

Sendingin var serstøk á tann hátt, at Elis brúkti ljóðeffektir, so lurtararnir finga kensluna av, at nógv fólk vóru til staðar og lurtaðu, og tey klappaðu óført, tá ið tónleikararnir høvdu spælt ein sang. Veruleikin var, at sendingin var upptikin í lítlum útvarpsstudio.

Tað sigst, at einaferð kom ein kendur føroyskur sangari í stívasta puss í Útvarpið. Hann skuldi spæla á tónatingi. Sangarin hampaði sær slipsið og spurdi spentur, hvussu nógv fólk vóru møtt hetta kvøldið. Nakað vónbrotin var hann, tá ið hann skilti, at tað vóru bara Elis og tøkningurin, sum vóru til staðar.

Lívligu níti árin

Í 1991 fór Elis at arbeiða meira regluliga í Útvarpinum, hóast talan í fyrsta umfari ikki var um fast starv – tað gjørdist tað nøkur ár seinni.

Níti árin vóru sera lívlig hjá Elis, tí hesi ár komu lurtarasendingarnar hjá Útvarpinum í hæddina. Lurtararnir kundu skriva og ringja til Útvarpið at ynskja sær sangir, og hetta gjørdist so væl umtókt, at tað var vónleyst hjá Elis og starvsfeløgnum at spæla undan.

Kári Olsen starvaðist saman við Elis frá fyrsta degi, og teir arbeiðu nógv saman um lurtarasendingar sum »Lurtararnir og vit« og »Máltráðurin«.

– Elis hevði nógv hugskot, hann var impulsivur, og hann lá ikki á boðunum. Hann gjøgnumfórði nógv hugskot við stórar orku og kreativiteti, og tað var ikki minst hetta, sum gjørdi hann so fólkakæran. Hann dugdi væl við lurtarunum, var positivur og fyríkomandi, og tað hoyrdist á honum, at hann stórtreivst í leiklutinum – meira hendi, betur hevði hann tað, sigur Kári Olsen.

– Vit høvdu tætt og gott samstarv. Elis var ein litríkur starvsfelagi, og eg minnst hann bara fyri tað góða, sigur hann.

Í samrøðu við Sosialin í 2011 greiddi Elis sjálvur frá um níti árin, sum vóru so hendingarík í Útvarpinum, men sum eisini

vóru búskaparlig krepputið fyri samfelagið.

– Øll tíðindi vóru negativ, tí tað gekk so illa í Føroyum. Fyritøkur fóru á heysin, fólk mistu arbeiði, og nógv høvdu tað ógvuliga strævið fíggarliga og menniskjaliga. Tá royndi eg veruliga at geva fólki ein góðan og positivan tíma gerandismorgnar. Eg royndi at lúka tað negativa burtur og fokusera uppá tað positiva. Hetta var ein sera strævin tíð, men eg fekk at vita, at fólk vóru glað fyri at hava eina positiva løtu í Útvarpinum.

Elis var kendur fyri at vera lættur á lyndi og jaligur í sínum sendingum og samskipti við lurtarar og onnur. Onkur helt, at hann var í so jaligur, men fyri hann kendist tað natúrligt:

– Tað liggur eitt sindur til familjuna at verða í góðum lag. Mamma mín var altíð positiv, og eg kenni ikki sjálvur til at hava morgungron. Eg eri glaður fyri hvønn dag, eg vakni, og hóast veðrið ikki altíð er tað besta, so takki eg Gudi fyri hvønn dag, eg fái, segði Elis Poulsen í samrøðuni við Sosialin í 2011.

Elis Poulsen gjørdi nógvar ymiskar útvarpssendingar og eisini onkrar sjónvarpssendingar ígjøgnum tey næstan 30 árin í Útvarpinum – seinni samlagda Kringvarpinum. Sendingar sum »Frívakten«, »Millum fjals og fjøru«, »Hvat nú?« og ikki minst »Upp á tá«, sum gjørdist hansara seinasta fasta sending.

Sendingar fyri lurtaran

Seinastu árin hevur Elis hugsavnað seg um at gera sendingina »Upp á tá«, sum hevur verið væl umtókt millum dansifólk. Elis spældi í hesum sendingum fyrst og fremst norðurlandskan dansitónleik, og hann gjørdi mangt prátið við føroyskar og útlenskar tónleikarar.

Elis var víðagitin sum útvarpsmaður, og hann hevði gott samstarv við tónleikarar og miðlafólk í hinum norðurlandum, og tað tóktist, sum øll fólk í hesum tónleikaheimi kendu Elis.

»Upp á tá« skapti gleði hjá nógvum fólki, men tað vóru sjálvsagt eisini tey, sum ikki dámdu sendingarnar við dansibandstónleiki. Í samrøðuni við Sosialin í 2013 setti Elis tvær strikur undir tað, sum hann helt, at útvarpsarbeiðið snýr seg um:

– Tað avgerandi er ikki, hvat innan fyri múrarnar halda er gott útvarp. Tað avgerandi er, hvat lurtarin heldur. Vit eru til fyri teirra skyld, segði hann.

Tosaði um sjúkuna

Í 2013 fekk Elis Poulsen staðfest Parkinson, og í mars mánaði 2014 gjørdi hann samrøðu við Sosialin um sjúkuna. Elis var broyttur í sinn og skinn, og í samrøðuni kundi hann greiða føroyingum frá, hví so var.

– Eg var ikki væl fyri. Eitt nú legði eg merki til, at eg hevði trupulleikar við rørslunum í tveimum fingrum á aðru hondini, og eisini var tað blivið strævnari hjá mær at syngja, tá eg var í kirkju. Tað var soleiðis, eg bleiv varugur við, at alt ikki ruggaði rætt, segði Elis Poulsen í samrøðuni.

– Tað bæði sæst og hoyrist á mær, at eg eri sjúk. Eitt nú hava fólk hildið meg verið súran, tí eg ikki síggja eins glaður út í andlitinum, og eg plagdi. Eisini hevur onkur hildið meg verið fullan, tá eg havi tosað í útvarpinum, men tað er sjúkan, sum ger, at vøddarnir í hálsinum gerast meira slappir, og tí havi eg ikki so gott tamarhald á røddini, segði Elis Poulsen.

Tá ið Elis í samrøðuni frá 2014 hugdi fram í tíðina og eina óvissa framtíð saman við sjúkuni, segði hann soleiðis:

– Eg vóni bara tað besta, og at eg kann halda fram við mínum starvi eitt sindur enn. Sjálvandi eri eg til tíðir eitt sindur bangin um, hvussu alt hetta nú fer at laga seg, tí eg elski mítt starv og føli, at eg havi eina rúgvu, sum eg vil náa at gera sum útvarpsmaður. Eg má bara taka tað, sum tað kemur og royna at síggja tað góða og positiva í lívinum og takka fyri, at eg yvirhøvur havi fingið ta gávuna at vera her á faldum.

Takksamur og jaligur fór Elis undir seinasta skeiðið í lívi sínum, og hann náddi eina rúgvu afturat. Líka til tað seinasta stríddist hann við at gera útvarpssendingina »Upp á tá«, sum hann var so góður við. Mánaðagin slóknaði Elis. Hann hevði eitt gott og hendingarrikt lív, og hann var ein týðandi partur av tilvitskuni hjá føroyingum. Nú er seinasta útvarpssendingin send – nú er seinasti andadráttur drigin.

Takk fyri alt, Elis!

Elis Poulsen var væl umtókti útvarpsmaðurin, sum við sínum eyðkenda sandoyarmáli og jaliga lyndi fangaði stóru lurtarafjöldina

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

eitt serligt samband við Ísland og íslenska fólkið.

Tá ið Elis kom heim aftur, rann tað saman við Jonnu Krog av Sandi. Tey giftust og búsettust á Kjálkanum á Sandi. Tey finga tvey børn.

Elis starvaðist sum gartnari, og eitt skifti hevði hann sítt egna drívhus á Sandi, men hann fekst eisini við tónleik, sjónleik, film

og mentan. Hann var eitt nú við í sendirøðini um Dólgarnar í 1980'unum, hann spældi sjónleik á Sandi, hann gav tónleik út, og hann var bæði áhugaður í og partur av mentatiltøkum.

Eingin ivi er um, hvat føroyingar kenna Elis best fyri. Tað var sum tann jaligi útvarpsmaðurin, sum í 30 ár gjørdi sendingar til fólkið og saman við fólkinum.